

ՆՈՐԱՏԻՊ ՄԱՏԵԱՆ

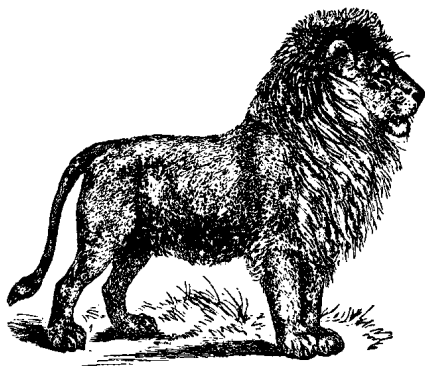
Մ Ր Ց Ա Ն Ա Յ

ԵՄԱԿԱՌՄԱՆ ԱՌԱՅԻՔ ՊԱՏԿԵՐԱԶՄԱՐԴ

Ա. Զ. Դ.

Առական մարդկութեան վրայ ցուցած մեծ ազդեցութիւնն յայտնի է 'ի պատմութեանց, որով ամէն ազգաց խափնողներն միտ 'ի պատուի եղած են մարդկային վիճակի որ ե. իցէ դասակարգութեան մէջ գտնուող ընթերցասիրաց քով: Նոյն ազնիւ ճաշակն նկատելով նաև մեր ազգին մէջ, կ'ընծայենք առականիւրաց այս հատորիկս՝ իբրև փունջ մ'ընտիր ծաղկանց՝ այլ և այլ ազգաց պարծանք եղող ճարտար գրիչներէն նկարուած, յորս բազմաթիւք արգասիք են հրաշարոյն խափնողենի դիտաւոր հանձարոյն, գրեթէ ամէն ալ ծանօթ վարժ գրչէ մ'ի հայերէն թարգմանուած, ընտանի և բնական ոճով, 'ի Գերայ. Քէրրզայ Հիւրմիւզ. իսկ մնացածներուն մի մասն 'ի Փոխլովէ Ռուսաց, մի մասն այլ ուրիշ ազգաց երևելի առականսաց ղուարթ և զբօսեցուցիչ պատառիկներու ազատ թարգմանութիւնք են, ինչպէս 'ի Ֆենելոնէ, 'ի Փյոթիանէ, 'ի Փեդրոսէ, յեզովրոսէ, 'ի Նասրէտտինէ, և այլն, գրեթէ ամէն ալ ժամանակ առ ժամանակ բազմաթիւյն միջոցաւ առանձինն առանձինն հրատարակեալ:

Կը յուսանք որ ընթերցողաց օգտաւէտ զբօսանաց և վայելից առիթ ըլլայ ճարտարագիտական, որուն առ 'ի ճաշակ քանի մը նոր թարգմանուած առականքէն հոս կը գնենք:

ԱՌԻԻԾ ՍԳԱՌՈՐ ԵՒ ԵՂՋԵՐՈՒ

Առիւծին կինն երբ մեռաւ,
Աշխարհք ամէն ընթացաւ,
Կատարելու իւրաքանչիւրն իր կերպով՝
Յաւակցութեան պարտքը քանի մը խօսքով:
Առիւծն ամէն կողմ հանեց ձայն՝
Թէ այս ինչ տեղ, այս ինչ վայրկեան,
Պիտի հատարուի մեռելոյն թաղման
Վերջին սրգաւոր հանգէս պաշտաման:
Նոյն օրն ամէն մէկն ահամայ թէ կամայ,
Վախով գօցէ մի Առիւծին ետէն վերիւն
(զոհ ըլլայ,
Ժողովեցան խառնիճաղանձ բազմութիւն,

Թաղաւորին արքունական 'ի մեծ տուն.
Ընդարձակ տուն որ կ'ըսեմ՝
Որմ մ'իմացիր քարաշէն,
Ուր Առիւծին հետ միարան
Մեր պարոնայքն լայական,
Մազերնին փետեղով,
Ամէն մեկն իր ձայնով,
Յորեկն 'ի բուն կ'ոռնային
Մահ խեղճ կընշ Առիւծին:
Ասկայն արքունիք
Աշխարհ մ'է փոքրիկ,

Ուր կան անձինք բեր
 Զըւարթ ու արխուր,
 Ամէն բանի պատրաստ ժիր,
 Ամէն բանի անխաբար
 Ինչ կերպով որ իշխանն ուզենայ՝
 Այնպէս կ'ապրին ակամայ,
 Իսկ թէ այնպէս ապրիլ չըկրնան՝
 Գէթ ապրելու ցոյց կու տան:
 Մարգկան սմբոխ
 Իրերափոփոխ,
 Տիրոջ ձեռքին տակ՝
 Կապկի մը տեսակ.
 Կարծես հոգի մը միայն
 Եւնայ այս մարմնոց բազմադոն.
 Ճիշդ զըսպանակ մ'է շարժուն
 Հոն գրտնըւող բազմաթիւն:
 Բայց մեր խօսքին զանաւանդ,
 Հոն Եղէրուն անխաբար,
 Եւ ոչ կաթիլ մ'արցունք թափեց.
 Ինչպէս կրնար լալ եղկելին,
 Երբ իր կընդին ու մէկ որդին:
 Մեռած Առիւծն այն լափեց.
 Այլ մանաւանդ պրտին խորէն
 Օրս կը կանչէր մեծ խընտուսին.
 Կարճ ըսել՝ ոչ երբեք լացաւ:
 Գըտու մահախն մ'երբ զայն տեսաւ,
 Գընաց պատմեց Առիւծին,
 Եւ աւելցուց թէ նաեւ
 Տեսաւ անգութ կենդանին
 Խընտալ ժրպտով մ'ալ թէթէ:
 Եստահաւոր է, Սողովմոն իսկ զայն շատադ գիր
 Թագաւորին (անցուց,
 Բարկութիւն, (ախծ.
 Այլ սոսկալի մանաւանդ՝ երբ Թագաւորն է Ա.
 Բայց Եղէրուն գեռ. կարգաւու վարժութիւն
 (չէր ըստացած:
 • Անարգ ընակիչ անտառներու, մըռնչեց Առիւ.
 (ծը կատաղած,

Կը խընտան, հա՛, չէ՛ս ընկերեր
 Այդքան ձայնից հեծեծապին.
 Քաւ, պատըստէլ ես չեմ՝ ուզէր
 Անգամ անգամ քու գարշ մարմին
 Ճիրտններովս այս սրբազան:
 Եկուր հոս, Գայլ, զայս անկրտան
 Զոհէ՛ ի վրէժ սուրբ ոգւոյն
 Զըքնալ գըլխոյ թագուհւոյն:
 • Տէր իմ արցոյ, վըրոյ բերաւ Եղէրուն,
 Եստոնց՝ ի վեր սուգի ատենն ոնցեր է.
 Վէ՛հ լըծակիցք, օրհնած հոգի մեր գըլխոյն,
 Առաւօտուն գէմ, զարգարուած ծաղկներէ,
 Ինձ երեցաւ՝ հազիւ գաշտին ծայրն հասայ.
 Զոր ճաննալուս պէս հոն ծընկան վրայ եկայ:
 Ինչ մօտեցաւ, կարծես հրէշապի մ'էր սիրուն.
 Ո՛վ բարեկամ, ըսաւ, սըպոյ կ'երթաս տուն.
 Ըղբոյ՛ն կէցիր, չըլլայ արցունք մը թափես,
 Երբ ուրիշները մահըս լան գառնապէս.
 Ես ելիսեան սուրբ դաշտերուն վայելից
 Արդէն հազարգ եմ հազար մէկ հաճից,
 Կենակցելով ինձի նըման սրբոց հետ:
 Թող ժամանակ մ'արքայն ողբալ գառնապէս.
 Ինձի պատիւ կը համարիմ իրեն սուգ,
 Քան թէ բոլոր միւս կենդանեաց արտասուք:
 • Խօսքը բերանն էր կենդանոյն՝
 Երբ մեծ պըզտիկ այն բազմութիւն,
 Մտի զարնելով « Հընչք, պողացին,
 Կեցցէ՛ գըլխոյն աստուածային »:
 Եւ Եղէրուն գառն մահուան փոխանակ,
 Ընդունեցաւ գըգռանք, պարբէ, մըրցանակ:

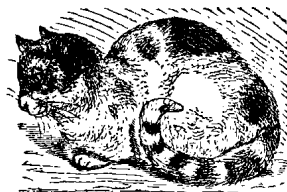
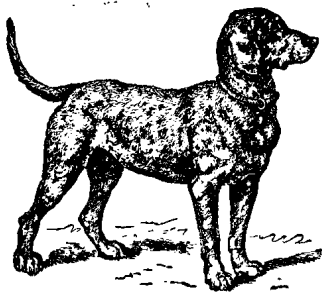
Զըւարճացուր թագաւորներն Երազներով,
 Եղբորթիք է. խարէ անուշ միշտ սուտերով.
 Ինչ ցաւ անոնց թէ սըրտեր,
 Ինչ մեծ ցատուսն ալ ըղգան,
 Երջուր անուշ պատասաներ,
 Կ'ըլլատ իրենց բարեկամ:

ԱՄՈՆՈՒՄ

ՇՈՒՆՔ, ԿԱՏՈՒՔ ԵՒ ՄԿՈՒՆՔ

Զըկոյ տեղ մը կամ ժամանակ,
 Ուր տեսնուած չըլլայ կրուի.
 Բայց թէ կ'ուզես տամ օրինակ,
 Նաեւ չորս կողմից կան անթիւս
 Տարեբներէն էթէ կ'ընտրես ըսկըսիմ,
 Որ մէկմէկու են միշտ անհաշտ թընամի.
 Այսպէս երկրիս ամէն անկիւն, ամէն դին,
 Զըկան մէկտեղ խաղալ երկու կենդանի
 Իշխան մ'ունէր ատենով տուն մեծաւն,
 Ուր Եղնեռու, Կատուաց բանակ մը կ'ապրէր.
 Բայց այնչափ կարգ գրուէցան սան արորմէն,
 Որ ալ կըռուէր ձայն երբեք հոն չէր լուսեր:
 Ամէն մէկուն իրեն պաշտօնն էր զատուած,
 Կերակուրնին չափով կըշտով կու տային.

Վէ՛ճ բացողին խարաղանի մը հարուած
 Բաւական էր յիշեցնելու օրէնքին:
 Խաղաղութիւն, համբիստ տան մէջ սիրել էր,
 Ուր թըշնամի Եանու Կատուաց բազմութիւն,
 Կարծես եղբայր, եղբորորդի, գասընկեր,
 Իրարու հետ կ'ապրէին մէկ սիրտ, մէկ տուն:
 Բայց շատ երկայն չըբընց
 Հանգիստն ու սէրն այն իրենց.
 Վասն զի կամ թամբ անուշ չէր տըրուէր,
 Եւ կամ մէկուն կըտոր մ'ոսկոր կը պակսէր.
 Իսկ ուրիշներ կը զըռուէն,
 Թէ կորեանց մայրն անօթի
 Կը նեղուէր իր ձագերէն,
 Զըկար կըտոր մ'ալ հացի,

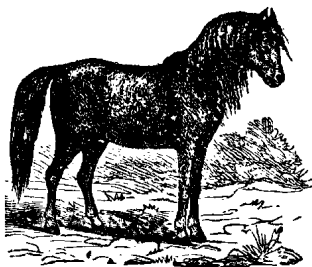

Եւ թէ ամէն պահձու բան
 Կատուաց ընկած էր բերան:
 Տակն ու վերայ հոն մէկէն
 Կ'ըլլար պալատն աղմկէն.
 Մենեակ, գահլիճ, սրահ, պարտէզ,
 Էր կրռուելու ասպարէզ.
 Շանց ու Կատուաց ճիշն ու ձայն
 Բըռնեց մտան, խոհարան,
 Պոռակ կանչել, զըփըռտոց,
 Խռովեց հանգիստ գըրացւոց:

Կատուներուն ըրած բողոք
 Նոր կանոնացն էր վըրայօք,
 Իսկ Շանց հաբիւն սաստիկ կապած՝
 Կը սպառնար մահ ու կոտորած:
 Թընձուկ քովոյ փաստարանն
 Լսաւ բանալ գատաստանն,
 Ու տանտիրոջ օրէնքներուն համեմատ՝
 Կըրարէլ ամէն մէկուն դործոցն արգար գատ:
 Բայց եկուր տես նոր արկած.
 Վասն զի գիրքն օրինաց,
 Թըլթեղէններն ու մուրհակք,
 Ամէն գաշանց օրինակք,
 Զոր պալատն ծառանէր

Մէկ խորշ մ'էին ամփոփեր,
 Բողբը Մըկներ — Կըրծեր ու կերեր
 Բան չէն թողուցեր: — Դարձեալ վարուվեր
 Մըկանց գէմ բողբ — Լըսուէր անողբ:
 Մինչև Կատու մը, Կատու ծեր խորագէտ,
 Արիւնարբու անհաշտ ոտին Մըկանց գէմ,
 Վըրան առաւ ջընջէլ անոնց ցեղն անհետ.
 Ասով տանտէրն քիչ մ'հանգչեցաւ հոգերէն:
 Դառնամ դարձեալ ես իմ խօքին
 Եթէ չըկայ տարած մը երկնից տակ,
 Որ չուենայ իրեն բնութեան հակառակ:
 Սակայն գու զուր տեղ կ'աշխատիս,
 Եթէ պատճառ կ'ուզես տալ այս օրինաց:
 Իսկ ես այսպիսի միայն գիտեմ՝ որ Աստուած
 Ինչ օր ըրաւ — Բարի ըրաւ:
 Այո՛, գիտեմ դարձեալ թէ խիստ շատ անգամ,
 Պարպա բանի վրայ՝ սաստիկ վէճ՝ կը բանան,
 Մարդիկ, մարդիկ, կ'արժէր ութտուն դձեղ տալ
 (ըտան,
 Դըրկէլ գարձեալ մանկավարժից ուսարան:

ԼԱՅՈՒՆԻՆ

ԶԻ ԵՒ ԶՈՐԻ

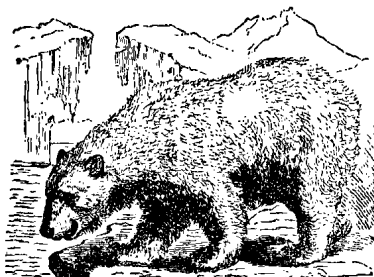
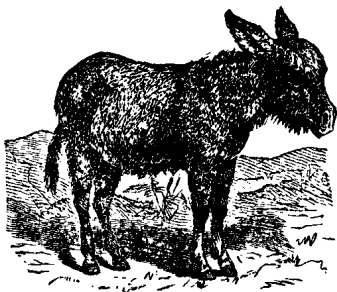
Զորի մ'ու Զի կ'երթային,
 Բեռնաւորած մէկն հաճար,

Մէկալն արծաթ՝ մաքսն ալին:
 Զին քիթը մեծ աղուոր բեռնով:

Եւ ոչ սրբաբանի մը քանակով
Թեթեւալ անկէջ
Յանձն առնուել չուզէց:
Վիշ տընկած ու նազելով մը գոգոռող,
Կը քաշէր և կը շարժէր վըզին բոժոժ:
Մէկմ'ալ յանկարծ զիմացնին
Կը տընկըւին աւաղակէք,
Մեծ բարեկամքն ըտառկին:
Կը թափին արծաթ տանող Ձիուն վըրան,
Կը բըռնեն սանձէն ու կանկ տանել կու տան:
Հոն մեր Ձին վիշ թօթ ունելով երբ գէտ կու գայ,
Հարուած մ'է կըլտին կ'իջնայ:

«Ո՛հ, կ'ըսէ հառաչելով,
Այս էն եղած ինձ խոտմահալներն:
Ես հոս ինկած կորսուիմ երթամ,
Եւ աղաթի սա որ հետս էր»:
Ձորին անոր «Ո՛վ բարեկամ,
Փառաւոր պաշտօնն անվըտանգ չըլտար:
Դու ալ ինծի պէս եթէ գոհ սըրտով
Ողորեպանի ծառայէիր քով,
Աս փորձանքն հիմա գըրուիլդ չէր դար»:

ԱՅՈՒՆԴԷՆ

ԵՐԱԺԻՇՏԻ

Մըռքիթ Կապին ու Արջ թաթեղ,
Երկայնականջ Էշն, Այծ մորուռ,
Սը մը, չէրտեմ որ իշխանին էր տնին,
Դաշնակաւոր երգ մ'յօրինել ուզեցին:
Գըտան թըմըռեկ մը ծակ, քընտր անուր,
Հին կիսաձայն տիկ մ'ու սըրինգ ջախջախած,
Ուռնուոյ մը դով չուգին տակ կէս բուր
Մէր պարոնայքըն շորուեցան երգասաց:
Կը զարնէին ջանքով սանին իր գործիք,
Բայց այլանգակ ձայնէն խլտցան լռեւիք:
Վեր ցառեց հոն մեկէն աշխոյժ մեր Կապիկ,
«Կեցէք, կեցէք, պուռաց, փաւճ տեղ չըյոգնէք:
Խնչպէս կըրնայ մեր երգն ըլլալ ներգտանակ,
Խառնորնդոր երբ մենք բազմինք այս տեսակ,
Դու, Արջ եղբայր, թըմըկով ալ կողմս կեցիր,
Փողտհար գուն ալ, պարոն Էշ, ձախ անցիր,
Ես ալ Այծուն գէտ հոս յըստիմ քնարահար,
Հապա սկսինք նոր եղանակ ու նոր պար»:

Փոփոխուեցան տեղերն, այլ ոչ եղանակ:
«Այսպէս բան չըլտար, բարեկամք, Արջն ըսաւ,
Թէ որ անուշ երգ մը զարնել կամենաք,
Երկուցուծեան հարկ է նրստինք մենք կարգաւ»:
Ձուր տեղ Արջուն հետեւեցան նոր գիւտին,
Ելան գարձեալ փոփոխեցին տեղերնին:
Նորէն աղմուկ, նոր աղաղակ, նոր չըփոթ,
Երաժշտաց ջանիցն արգիւնք համառօտ:
Յանկարծ ծառին ծայրն էլ Սոխակ մ'երկընդէն:
Ուրախութեամբ մեկէն ասոնք կը կանչեն:
«Բարով եկար, չքնաղ Հոմեր հրաշխսօ,
Նընորհք մ'ըրէ, լաւ մը կարգի դիր զմեզ հոս:
Ունինք ահա քընտր ու տիկ և սըրինգ,
Ըսէ միայն ի՞նչ կարգով հարկ է բազմինք»:
«Կարգաւ անուշ ձայնի ու կիրթ ականջաց»:
Ըսաւ Սոխակն ու խընտալով թաւա գընաց:

ԳՐԻԼԵՎ

ՀՈԳԵՓՈՒ ԿԱՊԻԿ

Չարաճըճի խռ. ֆառ Կապիկ մ'երբ մեռաւ,
Հոգին զըտօխք գառառաւանի տարուէցաւ:
Ու կը խընդրէր գառառուորէն որ դարձեալ
Իբլայ վերան, աշխարհք զըրկէ անգամ մ'ալ:
Ասկայն անոր ծանըր մեղաց փոխարէն՝
Վըճուէց Պլուտոն զըրկէ Հոգին իր ձեռն. (խան՝
Ձար, գիւրջաւ, աշխարհ մարմնոյն ճիշդ փո-
Իանդաւ, ապուշ իշու մը տալ կերպարան:

Բայց մեր Կապիկ

Այնչափ ճարպիկ

Այնչափ աշխարհ ասորի փական ծաղրածու
Հազար ու մէկ կերպ բանեցուց հաճելու,
Մինչև շարժեց գառառուորին ծծածաղն ալ,
Որուն երեսն երեք ժողով չըկար փայլ:
Ուստի թողուց նա Կապիկն՝
Իաղք մ'որոշել իր անձին:
Փափաքեցաւ մեր Կապիկ
Դառնալ Թուլթակ խառնուտիկ:

« Ասով գոնէ կըրնամ մարգկանց հետ դարձեալ
Նըմանութիւն մ'ըսաւ, քիչ շատ ունեցաւ:
Ոնցած կ'անքիւս մէջ երբ Կապիկ կի-
Անոնց պէս շարժիլ գործել կըրնայի,
Իսկ հիմա գոնէ Թուլթակ որ գառնամ
Անոնց խառնածին միշտ հաղորդ կ'ըլլամ »:
Հողիւն Կապիկն իր նոր մարմնոյն ձեռն առաւ,
Կընէց զանիկ շատախօս կին մը պառաւ,
Ու վանդակի մէջ գընելով օրն 'ի բուն,
Կը սիրէր զինքն՝ ինչպէս զաւակ մ'հոգեաւուն:
Կ'ուսէր Թուլթակն ու կը խըմէր զեղխութեամբ,
Շատախօս պառաւն հետ կը վիճէր վարժութեամբ,

Որ Թուլթակն ոչ ինչ պակաս զըուցաւ,
Գիշ մ'աւելի թերեւ ըլլար խելաց տէր:
Թուլթակն իր նոր արհեստին հետ
Մաս մը հինէն կը միացնէր,
Միմտաբար առաջ ու ետ
Վեր վար գըլուխը կը շարժէր.
Կըտուց կըացին հետ ծեծելով
Հազար ու մէկ սիրուն կերպով:

Թուլթակ թօթուէր,

Կ'երգէր, կը խօսէր,

Թաթիկներուն այնչափ դարձուածք, ձե կու-
(տար,

Որ ճիշդ Կապիկ մ'ամենեկն վար չէր մնար:
Պառաւն ակնոցն աչքին գըրած ամէն օր,
Կը զմայլէր միշտ անոր շարժմամբ նորանոր:
Շատ կը ցաւէր որ քիչ մը խուլ ըլլաւուն՝
Ուշ գընէլ չէր կըրնար ամէն խօսքերուն,
Որուն քով շատ աւելի խելք կը գըտնար,
Գան որ և է մարդու վերայ ձիրք, հանձար:
Բայց երբ Թուլթակն իր զեղխութեան շարժման
(ցուց,

Եղաւ անիւք, խօսք խառնակիւ, շատ զգրոյց,
Ու շարաշար երբ վանդակին մէջ շատ հեղ,
Կը գիծովար տատիկ՝ պառաւն հետ մեկտեղ,
Օր մ'ալ վերջապէս մահուան դուռն հասաւ:
Դարձեալ Պլուտոնի տառան հանուէցաւ:
Որ զինքն ուղեց զըրկէ Զըկան մարմնոյ մէջ,
Այսպէս լուսութեան իրեն պատիժ տալ անվերջ:
Նորէն Թուլթակն հազար ձեռն,
Բիւր հազար կերպ կերպ դարձուածքներ,

Դասաւորին առջև ցըցուց նորանոր,
Իշխանները մըտիկ կ'ընեն միշտ անոր,

Որ շողոքորթի իր լիզուով,

Մարդահանոյ կերպերով,

Անգադար շարս կողմերին

Նան պէս քրծուին, քրսվելուն:

Ուստի Պլուտոն մարդկան մարմին

Հաւանեցաւ տալ մեր կապկին:

Բայց անպատշաճ գատելով իր շար հոգին,

Լաւ, իմաստուն, բարի մարդու մը ձկին,

Մտածեց անոր շատիսս յիմար ու զբաբան,

Ձանձրացուցիչ մարդու մը տալ կերպարան:

Որ կը օրաեր ու միշտ մեծ մեծ կը ըլարգեր,

Կ'ընէր անշնորհք ու ծաղրալից բերւ ձկեր:

Մաղլի կ'առնուր ամենուն գործն հաւասար,

Իրեն չընկած բանին գործին մէջ մըտնար:

Թէւ կը կրտէր միշտ ուրիշին լաւ խօսքին,

Խօսք խառնելով մէջն անպիտան ու չընչին:

Օր մ'Սթեհնաւ երբ տեսաւ զինքն այն ձեռով,

« Է՛հ, է՛հ, չքեզ կը ճանչեմ, ըստւ խնայալով:

Խառնուրդ մը կապկի ու Թուլթակի ես,

Առնեմով յիշեմ որ տեսայ ըզքեզ:

Թէ վերցուի քեզմէ այդ ձկն ու խօսիլ,

Զոր առանց դատման կըրցած ես սովորիլ:

Ալ քովդ ուրիշ բան

Ձի մընար մարդկան :

Գեղեցիկ կապիկ մ'ու խօսուն Թուլթակ,

Առ խառնէ մէկտեղ, զանգէ մէկ էակ,

Կը ստեղծես շատ մը մարդկանց բազմութիւն,

Որոնցմով աշխարհ լեցուն է լեցուն:

ՅԵՆԵԼՈՒ

ՆԱՊԱՍՏԱԿԻՆ ԱԿԱՆՋՆԵՐՆ

Եղբւրաւոր կենդանեացմէ օր մը մին՝

Չեմ գիտեր ինչ գիրքով հարուած մը սաստիկ,

Իր անըզգոյշ շարժմամբ տըւաւ Առիւծին:

Լի բարկութեամբ հանեց Առիւծին հրաման՝

Գլուխին եղբւր կըրող ամէն կենդանիք

Տերութենէն աքսորելու անպայման:

Նոխաք ու Խոյք, Եղներ, Կովեր ու Արջաք

(ամէն գաղթեցան,

Ալջ Ալծեմանց և Եղբրուաց Թապին իրենց կը-

Ամէն իր գլխին (լիման,

Ճարը փրկառեցին,

Զըլայ Առիւծին,

Բարկութեան զոհուին:

Երբ Նապաստակ մը տեսնելով ահանջներուն

(չուքն երկայն,

Վախցաւ՝ չըլլայ պաշտօնէի մը մասնրի քը-

Որ իր երկու աղնջներ (ստեղծեան,

Նըփութէ զոյգ մ'ընդ եղեր:

« Բարով մընաս, գրացի Ողնի, ըսաւ, կ'երթամ

(ես հոսկից:

Իմ աղնջներս ալ պէտք է որ եղբւրներու

(կարգ դասուին:

Բայց Թէ որ կարճ ալ ըլլային՝ զոյգ Զայլեմին

(աղնջից,

Հաւտա, գրացիդ, որ գեռ ինծի դարձաւ մեծ

(վախ կու տային »:

« Եղբւր մի, ինչ կ'ըսես,

Ողնի ըսաւ խնայալով,

Ձեռ ապուշ կը կարծես:

Միթէ Աստուած իր ձեռքով

Այդ բոլ ահանջներ

Երկայն չէ՛ շիներ »:

« Բայց հոս կըրնան զատեց եղբւր գարձընէլ,

Ըսաւ վախկոտ կենդանին,

Նաև եղբւր Միեղեմուի ցուցնէլ,

Հաւտա, Ողնի, իմ խօսքին:

Բողբոս ամէն — Այն առնէ,

Թէ այն օրուան — Ես մընամ,

Օր կը ցըրուին — Լիովին:

Մէջտեղ բերուած բերւ հազար

Խօսք, իրաւունք ու պատճառ,

Բաւր մէկտեղ 'ի մի կապոց

Կը զըրկըւին յիմարանոց »:

ԼԱՅՈՒՆԻՆ